

I Modsætning til Ugens alvorligere Udsendelse af Haydn's „Skabelsen“ fra Odd Fellow-Palæet bringer vi i Aften et muntret Udsnit af Offenbachs bedste Værker: „Den skønne Helene“, „Orfeus i Underverdenen“, „Røverne“ og „Hoffmanns Eventyr“. Offenbach er den udprægede Parodist; han ikke alene parodierer Napoleon den Tredies Pariserliv, men ogsaa den græske Gudelære, og det gør han med let sprudlende Galgenhumør i lette, pikante og muntre, men ogsaa skarpt karakteriserende og originale Melodier; saaledes at Offenbach med Rette har Navn som en af den lette Musiks Klassikere.

DEN SKØNNE HELENE

Operetten er en morsom Parodi paa det gamle, græske Sagn om Helenas Bortførelse ved Prins Paris.

Helenes Romance. Helene klager over sin egen Skønhed, da hun ved, at Skønhed ofte leder til Utroskab mod Husbonden. Et Eksempel herpaa ser hun i sin egen Moder, Leda, hvis Billede hun staar og betragter. Hun er ikke sikker paa, at hun, hvis hun blev udsat for samme Frestelse som Moderen, vilde være sin Mand tro.

Paris' Dom. Paris fortæller Kalkas om sit Møde med Venus, Skønhedens Gudinde, og om hvorledes han blev sat til at være Dommer mellem hende og to andre Gudinder og tilkendte hende Prisen som den skønneste.

Duet. (Paris, Helene). Venus sender Paris til Helene, den skønne Dronning i Sparta. Helene, hvis Mand Menelaos er bortrejst, fatter Kærlighed til Paris, og i en Duet giver de nu Udtryk for Deres Følelser, idet Helene, vaagnende af Søvn, stadig tror at drømme.